

2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego braku wskazania przez Radę powodów, dla których umieszczono nazwę skarżącą w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2011 r. — BP Products North America przeciwko Radzie

(Sprawa T-385/11)

(2011/C 282/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BP Products North America, Inc. (Naperville, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci H.-J. Prieß i B. Sachs, oraz C. Farrar, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 443/2011 ⁽¹⁾ z dnia 5 maja 2011 r. w zakresie dotyczącym skarżącej;
- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 444/2011 ⁽²⁾ z dnia 5 maja 2011 r. w zakresie dotyczącym skarżącej; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzeń podstawowych dotyczących ceł antydumpingowych i wyrównawczych poprzez rozszerzenie rozporządzeń Rady (WE) nr 598/2009 i nr 599/2009 w sprawie przywozu biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki ⁽³⁾ na produkty biodiesla pierwotnie nieobjęte rozporządzeniami dotyczącymi ceł antydumpingowych i wyrównawczych, w miejsce przeprowadzenia nowego dochodzenia, mimo że mieszanki będące obecnie przedmiotem rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 444/2011 zostały wyraźnie wyłączone z zakresu stosowania rozporządzeń Rady (WE) nr 598/2009 i nr 599/2009.
- 2) Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie, w szczególności w odniesieniu do okoliczności, że produkty biodiesla w postaci mieszanki o niższej zawartości (nieobjęte żadnym celem) nie mogą zostać przekształcone w mieszanki o wyższej zawartości (objęte celem), zatem obejście przepisów jest w rzeczywistości niemożliwe, oraz w odniesieniu do zarzucanego skarżącej obejścia przepisów polegającego na oczywistych błędach w ekonomicznym uzasadnieniu dokonywanego przez nią wywozu.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych polegającego na braku podania w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 444/2011 odpowiedniego uzasadnienia dla rozszerzenia ostatecznych ceł na przywóz produktów biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo 20 % biodiesla lub mniej.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia podstawowych w prawie Unii Europejskiej zasad niedyskryminacji i dobrej administracji poprzez nieprzyznanie skarżącej stawki cła mającej zastosowanie do „współpracujących przedsiębiorstw” pomimo faktu, że skarżąca w pełni współpracowała.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 443/2011 z dnia 5 maja 2011 r. rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru (Dz.U. L 122, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 444/2011 z dnia 5 maja 2011 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru (Dz.U. L 122, s. 12).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 598/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 179, s. 1) oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 599/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 179, s. 26).

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2011 r. — Nitrogénművek Vegyipari przeciwko Komisji

(Sprawa T-387/11)

(2011/C 282/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nitrogénművek Vegyipari Zrt. (Pétfürdő, Republika Węgierskiej) (przedstawiciele: adwokaci Z. Tamás i M. Le Berre)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 października 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 14/09 (ex NN 17/09) udzielonej przez Węgry na rzecz Péti Nitrogénművek Zrt. (notyfikowanej jako dokument nr C(2010) 7274) oraz
- obciążenie Komisji jej kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący
 - niezastosowania przez Komisję zasady transakcji rynkowej;
- 2) Zarzut drugi dotyczący
 - wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 107 ust. 2 TFUE;
- 3) Zarzut trzeci dotyczący
 - wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 296 TFUE;
- 4) Zarzut czwarty dotyczący
 - wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- 5) Zarzut piąty dotyczący
 - wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- 6) Zarzut szósty (tytułem ewentualnym w stosunku do zarzutów pierwszego i drugiego) dotyczący
 - wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2011 r. — Deutsche Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-388/11)

(2011/C 282/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Post (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Sedemund, T. Lübbig i M. Klasse)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 maja 2011 r. wydanej w postępowaniu w sprawie pomocy państwa C 36/2007 — Niemcy, pomoc państwa na rzecz Deutsche Post AG (C[2011] 3081 wersja ostateczna);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2011) 3081 wersja ostateczna z dnia 10 maja 2011 r. wydanej w postępowaniu w sprawie pomocy państwa C36/2007 — Niemcy, pomoc państwa na rzecz Deutsche Post AG, w której Komisja postanowiła rozszerzyć postępowanie na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Rozszerzenie postępowania dotyczy finansowania ze środków skarbu państwa emerytur pracowników zatrudnionych przed powstaniem skarżącej przez Deutsche Bundespost, które to finansowanie było już przedmiotem decyzji Komisji z dnia 12 września 2007 r. wszczynającej postępowanie w tej sprawie

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE — oczywiście błędna kwalifikacja jako pomoc

Oczywisty błąd w ocenie popełniony przez Komisję polega na tym, że Komisja nie zastosowała do niniejszego przypadku linii orzecznictwa zapoczątkowanej wyrokiem wydanym w sprawie *Combust* (wyrok z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie T-157/01 *Danske Busvognmænd* przeciwko Komisji, Rec. S. II-917). Zgodnie z tym orzecznictwem środki uwalniające dawne przedsiębiorstwa skarbu państwa od obciążeń emerytalnych wykraczających poza poziom świadczeń normalnie oferowanych przez przedsiębiorstwa sektora prywatnego, nie stanowią pomocy państwa. Zastosowanie tego orzecznictwa do niniejszego stanu faktycznego prowadziłoby bezsprzecznie do wyłączenia finansowania ze skarbu państwa zobowiązań emerytalnych z reżimu pomocy państwa.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾, art. 107 TFUE, art. 108 TFUE — oczywisty błąd w ocenie dotyczący zakwalifikowania pomocy jako „nowa”

Oczywisty błąd w ocenie popełniony przez Komisję polega na tym, że Komisja nie dostrzegła, że w przypadku odpowiedzialności skarbu państwa za zobowiązania emerytalne — jeżeli przesłanki przyznania pomocy są w ogóle spełnione — może chodzić jedynie o pomoc istniejącą. Przedłużona odpowiedzialność federacji za zobowiązania emerytalne wynika z niemieckiej ustawy zasadniczej (*Grundgesetz*), istniała zatem już w momencie wejścia w życie traktatów, a następnie nie podlegała znacznym zmianom. Poza tym Komisja jest związana oświadczeniem złożonym w sprawie T-266/02 *Deutsche Post* przeciwko Komisji, w myśl którego w odniesieniu do uregulowania w przedmiocie emerytur już w decyzji z dnia 19 czerwca 2002 r. Komisja zaprzeczyła jakoby spełniało ono przesłankę istnienia korzyści w rozumieniu pomocy państwa, co jest równoznaczne z negatywnym wynikiem testu.